

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ

Αριθ. 8

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Δελ. 1000

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ

Η ΜΕΛΙΣΤΑΛΑΚΤΗ
«ΓΥΡΙΣΤΡΑ»

Σούρουπο !

Ο Ποκοπίκο ξαπλωμένος έξω
ἀπ' τὴ «Στοά» (!) του. Πολύ

(1) Ἡ κοντόχνητρη πυγμαία
Χουχού, μένει τώρα σὲ μιὰ κακο-
ζτιαγμένη ξυλένια καλύβα, πάνω
σὰ κλαδιά θεόρατου δέντρου.
Ἔχει τὸ «**Απαρτεμάν**» της, ὅ-
πως λέει ἐκεῖνη, ἢ ὁ «**Καραγιὸς**
μπερντές», ὅπως λέει ὁ Ποκο-
πίκο.

Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος νά-
νος Ποκοπίκο, μένει μαζί μ' ἕναν
φοραλέο κοντὸ γέρινο γάϊδαρο
τὸν «**Καθ' ἑρδαίμο**», κάτω στὴν

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

μελαγχολικός. Ἀφάνταστα θλιμ-
μένος. Ἀπ' τὰ μεγάλα κοιμισὰ
μάτια του τρέχει κορόμφλο τὸ
δάκρυ.

Κάθε τόσο ρουφαίει πένθημα
τὴ μύτη του. Ἀναστενάζει βα-
θιά. Μουμουρίζει κλαψιάρικα :

... Πάει τὸ «καλαμαροχτάπο»

εὐρύχωρη κουζίνα μὲ δύο ἀνοίγ-
ματα τοῦ ἴδιου δέντρου. Στὴ
«στοὰ Ποκοπίκο», ὅπως τὸ λέει
αὐτός, ἔχ' στὸ «**Ἀχούει**», ὅπως
τὸ λέει ἡ Χουχού.

δάκι» μου ! Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες λείπει ἀπ' τὸν «Καραγκιὸς μπερντέ» του ! Σίγουρα κάποιο θεριὸ θὰ μοῦ τὸ μᾶσση !

Ξεσπάει σὲ πονεμένους λυγμούς.

Ὁ «Καθαρόαιμος» βρίσκεται πλάι. Νοιώθει τὸν πόνο καὶ τὸ σπαραγμὸ τοῦ Ἀφέντη του. Συγκινεῖται κι' αὐτός. Σηκώνει τὸ ψωραλέο κεφάλι. Ὁ «φωτοστέφανος» ἀπ' τὶς ἀλογόμυγες ἀναταράζεται. Γκαρίζει θλιβερά. «Γαρυπα !

Ὁ Ποκοπίκο τὸν μαλλώνει :
— Στόχω πεῖ κι' ἄλλη φορὸ :
Ἄμα κλαίω τὴ Χουχού, δὲν γουστάρω νὰ μοῦ κάνουνε σιγνότο.

Ξαφνικά, ἀνθρώπινες πατημασιὲς φτάνουν στ' αὐτὰ του.

Καὶ νὰ : Στὶς ἀντικρινὲς φυλλωσιὲς παρουσιάζεται ἡ κοντόχοντρη πυγμαία. Ἐρχεταὶ κατὰ τὸ θεόρατο δέντρο τους. Τὸ βῆμα της ἀργό. Κουρασμένο.

Ὁ νάνος φουσσᾷ τὴ μύτη. Σκουπίζει τὰ δάκρυά του. Παίρνει ἔκφραση «σκληροῦ ἄντρα». Τὴν κυττάζει ἀτάραχος. Λὲς καὶ δὲν συμβαίνει τίποτα.

Ἡ Χουχού φτάνει κοντά. Παραξενεύεται μὲ τὴ στάση του :

— Γεῖά σου «Ἀντρακλά» μου !
Οὔτε «καλῶς ὦρισα» δὲν μοῦ λές ;

Τὴν κυττάζει χαμένα :

— Γιατί ! Λεῖπεις πολλὴ ὥρα ;
— Τί ὥρα, καλέ ; Ἐγὼ λείπω τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, χρυσό μου !

Ὁ Ποκοπίκο κάνει τὸν ἀδιάφορο :

— Ἀλήθεια ; Καὶ δὲν τὸ πρό-

σεῖα ! Μυστήριο πρᾶγμα !

Ὅμως ἡ Χουχού εἶναι πῶς πονηρὴ κι' ἀπ' τὸ διάβολο. Τὸν κοροϊδεύει :

— Μπά ; Δὲν τὸ πρόσεξες ;
Τότε γιατί τὰ ματάκια σου εἶναι μούσκεμμα ; Μπὰς κι' ἡ καρδοῦλα σου... ψιχάλισε ;

Ὁ «Δυσθεόρατος ἄντρακλας» δὲν μπορεῖ νὰ κρυφτεῖ ἄλλο. Ἀφήνει τὸ θυμὸ του νὰ ξεσπάσει :

— Μάλιστα ! Ἐκλαιγα γιατί νόμισα πὼς σ' ἔφαγε κανένα λιοντάρι.

Ἡ «μαύρη γόησσα» χαμογελάει μελιστάλακτα :

— Μπά ; Τόσο πολὺ μὲ λυπάσαι, χρυσό μου ;

— Ὅχι ἐσένα. Τὸ λιοντάρι ἔκλαιγα. Ποῦ θὰ πάθαινε δηλητηρίαση τὸ φουκαριάρικο. Θὰ πῆγαινε τσάμπα καὶ βερεσέ !

Ὅμως γρήγορα παρατάει τὰ προσχήματα. Ὁ θυμὸς τοῦ πνίγει τὸ λαρόγκι :

— Ποῦ γύριζες παλιοσουρλουλοῦ τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες ! Καλὰ ποῦ δὲν τὸ πῆρα χαμπάρι. Ἄλλοιῶς θάχα πολὺ ἀνησυχήσει !

Ἡ Χουχού παίρνει ὕφος. Ἀποκρίνεται σοβαρά-σοβαρά :

— Εἶχα πολλὰ τρεχάματα, χρυσό μου ! Αὔριο ὑπανδρεύομαι ὀριστικῶς καὶ τελεσιδίκως !

Ὁ νάνος γουρλώνει τὰ μάτια :

— Μπά ; Ζωὴ σὲ λόγου σας !
Ὡστε κουκουλῶνεσαι σάν νὰ λέμε ;

— Μάλιστα. Κουκουλῶνομα !

— Μπράβο ! Μ' ἄλλα λόγια τότε δένεις τὸ γάϊδαρό σου !

— Μάλιστα. Τόνη δένω !

Ὁ Ποκοπίκο νοιώθει τὴ φαρ-

‘Ο τρομερός Ποκοπίκο πέφτει απ’ τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου πάνω
στὸν ἄμμοιο «Γαμπρό».

μακερή ξήλεια νὰ δαγκώνει τὴν
καρδιά του :

— Φίνα ! Καὶ ποῖος εἶναι ὁ
βλάκας πού θά κάνει ταίρι του
ἓνα τουλούμι φουσκωμένο σάν
κι’ ἐλόγου σου ;

‘Η Χουχού ἔχει ἔτοιμη τὴν
ἀπάντηση :

— ‘Ο... Ποκοπίκο !

— Ποῖος ;

— ‘Ο Ποκοπίκο εἶπα !

— ‘Εγώ, μωρή Μαρζέλ : Εἴ-
σαι στὰ καλά σου, γιὰ νὰ βαρέ-
σω τίς σειρήνες ;

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία ἐπι-
μένει :

— Μάλιστα ἐσύ ! Παντρενό-
μαστε ! Μοῦδωσες τὸ λόγο σου !

Τὰ μαλλιά τοῦ νάνου ἔχουν
σηκωθεί ὀρθά. Τὸ κεφάλι του
γίνεται σάν καινούρια βούρτσα !
Ψιθυρίζει χαμένα :

— Σοῦδωσα τὸ λόγο μου ;

— Μάλιστα. Συμφωνήσαμε.
Αὔριο τὸ πρωτὶ θάρθεις ἀπ’ τὸ
χωριό σου. Νὰ με πάρεις...

‘Ο Ποκοπίκο δὲν πιστεύει στ’
αὐτιά του :

— ‘Απ’ τὸ χωριό μου θάρθω ;

‘Απὸ ποῖο χωριό μου, βρὲ καλα-
μαροχτάποδο ;

— Μάλιστα. ‘Απ’ τὸ χωριό
σου !

‘Ο νάνος δὲν ἔχει πιά καμ-
μιὰ ἀμφιβολία : ‘Η Χουχού εἴ-
ναι τρελλή. Γιὰ τὰ σίδερα.

‘Ο ἄμμοτος ἀρχίζει νὰ φοβᾶται. Μουρμουρίζει ἀπὸ μέσα του :

— Βρὲ τὴ φονταριέρα ! Κάποιο γρανάκι τῆς κεφαλῆς τῆς θάπαθ’ ἐμπλοκή ! Πρέπει τώρα νὰ πηγαίνω μὲ τὰ νερά τῆς. ‘Όλο «ναί» καὶ «ναί» νὰ τῆς λέω !...

‘Η «μαύρη γόησσα» σὺν νὰ μαντεύει τὴ σκέψη του. Κάνει πορᾶξενες ἐρωτήσεις :

— Μ’ ἀγαπᾷς, χρυσό μου :

— Ναί, ναί !...

— Θάθελες νὰ μὲ πνίξεις σὲ μιὰ κουταλιά νερό ;

— Ναί, ναί !...

— Θὰ παντρευτοῦμε λοιπὸν αὔριο ;

— Ναί, ναί !

— Θὰ ρθεῖς νὰ μὲ πάρεις ἀπ’ τὸ χωριό σου ;

— Ναί, ναί !

— Θέλεις τώρα μιὰ καρπαζούλα γιὰ προγαμιαία δωρεά ;

— Ναί, ναί !

‘Η Χουχοῦ σηκώνει τὴ χειρὸν της. Τὴν κατεβάζει μὲ ὀρμή :

— Κλάψ !

‘Ο σβέρκος τοῦ Ποκοπίζο παθαίνει λόξυγκα. !

‘Η πυγμαία ἀρπάζεται ἀπ’ τὴ χορτοσκοινένια σκάλα. Σκαρφαλώνει στ’ «Απαρτεμάν» τῆς. Σεκαρδίζονται στὰ γέλια :

— Χά, χά, χά !... Χά, χά, χά !... Μὲ συγχωρεῖτε κυδῶλας.

‘Ο Ποκοπίζο τρίβει τὴν ποσειμένη ράχη του. Δὲν βγάζει τοιμουδιά. Μονάχα μουρμουρίζει. ‘Απὸ μέσα του πάλι :

— ‘Ενοια σου, μωρὴ Μαμζέλ, καὶ θὰ μοῦ τὸ πλερώσεις ἀκριβά. Θὰ σοῦ κάνω λαχτάρα, πού

θὰ σηκωθείς στὰ πεινὰ σου ποδάρια ! ‘Αμέεε !

Στὸ μεταξὺ ἔχει νυχτώσει καλὰ. ‘Ο νάνος φέρνει τὸν Καθαρόαιμο μέσα στὴ «Στοά». Τὸν βάζει νὰ ξαπλώσει. Πλαγιάζει κι’ αὐτός. Κάνει προσζέφαλο τὰ σκελετωμένα καπούλια του...

Σὲ λίγο ροχαλίζουν κι’ οἱ δύο τους : Ποῖμο—σεκόντο !

Η ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

‘Η «μαύρη γόησσα» ξυπνάει πολὺ πρωτὶ. ‘Αρχίζει νὰ στολίζεται γιὰ τὸ γάμο. Ταυτόχρονα τραγουδάει κάποιο χαρούμενο σκοπὸ. ‘Η φάλτσα καὶ κατσαρή φωνάρα τῆς, μπορεῖ νὰ σὲ κάνει ν’ αὐτοκτονήσεις !

— «Τῆς λεμονιάς τὰ λέλουνδα
θὰ μὲ στολίσουν νύφη !

Κι’ ὅταν μὲ γλέπει ὁ γαμ-
[πρὸς
τὰ δάχτυλα θὰ γλύφει !

‘Ο νάνος ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ σκάσει στὴ Χουχοῦ μιὰ μεγάλη φάρσα. Πιστεύει πὺς ἡ ἀγάπη τῆς γιὰ κεῖνον, τῆς ἔχει σαλέψει τὸ λογικόν.

Κάνει κι’ αὐτὸς πὺς ἐτοιμάζεται γιὰ γαμπρός. Σιγατοτραγουδάει :

— «Τῆς λεμονιάς τὰ λέλουνδα
στολίζουν τὴν Κυρά μου !

Κι’ ὅταν τὴ γλέπω ὁ φον-
[καρὰς
θὰ βγάξω τ’ ἀντερά μου !»

Στολίζει ἀκόμα μὲ γαῖδουράγ-καθιν τὸν ψωραλέο τρίποδο γαῖδαρό του.

— Ποῦς στὴ χάρη σου, Καθαρόαιμε ! Τώρα, μονάχα ἐσοῦ

θᾶσαι ἀνύπαντρος στήν οἰκογένειά μας ! Ἀντε λοιπόν νά μᾶς στεφανώσεις. Νά κάνεις τήν κυρά Χουχού... κουμπάρα !

Ἡ «μαύρη γόησσα» δέν δίνει καμιᾶ σημασία στόν Ποκοπίκο. Ἄπ' τὸ ψηλὸ «Ἀπαρτεμάν» τῆς κυττάζει στό βᾶθος τοῦ ὀρίζοντα. Περιμένει νά φανεῖ ὁ πολυπόθητος γαμπρός.

Ὁ νάνος εἶναι σίγουρος πιά. Τῆς ἔχει σαλέψει τὸ λογικό. Δέν πρέπει νά τῆς χαλάσει τὸ χατήρι.

Ἀμέσως ξεκινάει. Θὰ κάνει μιὰ βύλτα. Θ' ἀφήσει νά περάσει κάμποση ὥρα. Ὕστερα θὰ ξαναγυρίσει. Τάχα πὺς εἶναι ὁ «γαμπρός». Τάχα πὺς ἔρχεται ἄλ' τό... χωριό του.

Ο ΜΕΛΛΩΝ ΣΥΖΥΞΕ

Περνάει πολλή ὥρα...

Τέλος ὁ Ποκοπίκο ξαναγυρίζει στὸ θεόρατο δέντρο τους.

Ἀλίμονο ! Τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα. Ἀντικρῶζει κατὶ τρομερό. Κάτι ἀπίστευτο !

Βλέπει τόν... ἑαυτό του ἀγκαλιασμένο μὲ τὴ Χουχού.

Ναί, εἶναι ὁ Ποκοπίκο. Μὲ τὴν ἴδια φονεωτὴ κοιλιά. Μὲ τὶς τεράστιες πατοῦσες. Μὲ τὴν θρυλικὴ σπασμένη χατζάρα του.

Ὁ ἄμοιρος τᾶχει χάσει. Δέν ξέροι τί νά κάνει. Ποτέ στὴ ζωὴ του δέν βρέθηκε σὲ τόσο δύσκολη θέση.

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς Χουχούς. Ψυθιρίζει γλυκά στόν ἄλλον ἑαυτό του :

— Ναί, Ποκοπιζάκι μου ! Σ' ἀγαπῶ ! Σὲ λατρεύω ! Θὰ γί-

νω ταίρι σου παντοεινὸ ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ ἄλλος Ποκοπίκο τῆς ἀποκρίνεται :

— Ἔλα νά πᾶμε στὸ χωριό μου !...

Ὁ νάνος βλέπει κι' ἀκούει ὅλ' αὐτά. Μουρμουρίζει :

— Θέλεις, ἀδερφέ μου, νάμαι κάνας ἄλλος; Καὶ νά μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὺς εἶμαι ὁ... Ποκοπίκο !

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Χουχὺ γυρίζει τυχαία. Βλέπει τὸν Ποκοπίκο. Τοῦ φωνάζει :

— Ἔλα, χρυσό μου ! Ἔλα νά σοῦ συστήσω τὸν μέλλον σύζυγό μου !

Ὁ νάνος προχωρεῖ ἀργά. Φτάνει κοντὰ στὸ ξενοῦρα. Ρωτάει τὴ νύφη :

— Ἐσὺ εἶσαι ἡ Χουχού ;

Τ' ἀποκρίνεται παραξενεμένη :

— Ναί καλέ ! Στραβομάρα ἔχεις, χρυσό μου ;

Ὁ νάνος γυρίζει. Ρωτάει τώρα τὸ γαμπρό :

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ Ποκοπίκο ;

Τ' ἀποκρίνεται βαριά :

— Καὶ βέβαια ! Δέν μὲ γλέπεις ; Ἀντρακλας Δυσθεόρατος, μοβόρος κι' ἀνοιχτόκορδος. Ὁλέ !

Ὁ Ποκοπίκο νοιώθει πὺς τὸ κεφάλι του θὰ σκάσει σάν βόμβα. Ξαναρωτάει σοβαρὰ-σοβαρά :

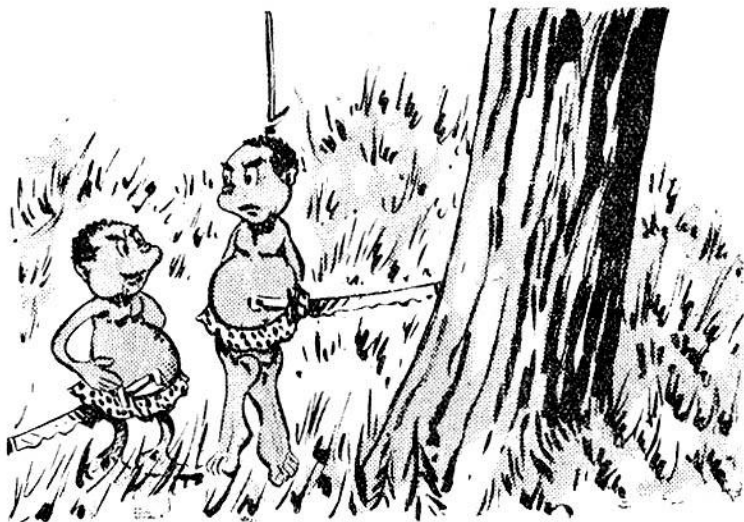
— Δέν μοῦ λένε, σὰς περιχαλῶ ; Μπᾶς καὶ ξέρετε ποιὸς εἶμαι τοῦ λόγου μου ;

Ὁ «γαμπρός» τραβᾶει τὴ σκουριασμένη χατζάρα του.

— Κἄνε πέρα, βρε ποντίκι ! Μεγάλος μετέλλας μᾶς ἔγινες. Τὸ καταλαβαίνει :

Ἀμέσως γυρίζει στὴ «Νύφη» :

— Σὲ περικαλῶ... Μοῦ ἐπιτρέ-

‘Ο «Γαμπρός» ξεφωνίζει δραχνά :

— Θά πνιγῶ ! Λύσε με γρήγορα !

πεις νά τὸ... σφάξω ;

‘Ο Ποζοπίζο γίνεται ἔξωφρε-
νῶν. Τραβάει κι’ αὐτὸς τὴ
σκουριασμένη χατζάρα του.
Μονγγρίζει ἄγρια :

— Ποιὸν θά σφάζεις, βρὲ μι-
κρόβιο ;

Οἱ «Δυσθεόρατοι Ἀντρακλες»
ὑποχωροῦν δυὸ βήματα. Σηκώ-
νουν τὶς χατζάρες τους. Ἀρχί-
ζουν νά μονομαзоῦν.

Ἡ Χουχού τραβιέται τρομα-
γμένη. Παρακολουθεῖ μὲ φρίκη
τὸ κακὸ πού γίνεται. Φωνάζει
στὸ «Γαμπρό» :

— Βάρα του, χρυσό μου ! Ἐ-
γώ, ἐσένα μονάχα ἀγαπᾶω !..

Οἱ δυὸ Ποζοπίζοι χτυπιῶνται
μὲ λύσσα. ‘Ο ἓνας ζητάει νά

ξεμπερδέψει τὸν ἄλλον.

Περνάει πολλὴ ὥρα. Κανένας
ἀπ’ τοὺς δυὸ δὲν καταφέρνει
νά βγεῖ νικητὴς.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια τοῦ Ποζο-
πίζο λάμπουν παράξενα. Σιγά-
σιγά ἀρχίζει νά ὑποχωρεῖ. Ὡ-
σπου τέλος τὸ βάζει στὰ πόδια.
Τρέχει νά σωθεῖ!..

‘Ο «Γαμπρός» ἔχει μανιάσει.
Παρατάει τὴ Χουχού. Ἀρχίζει
νά τὸν κυνηγᾷ :

— Στάσου βρὲ ἴχνος ἐλάχι-
στο ! Στάσου νά σὲ σφάξω !..

Σὲ λίγες στιγμὲς χάνονται κι’
οἱ δυὸ πίσω ἀπ’ τὴν πυκνὴ
βλάστηση τῆς ἄγριας περιοχῆς.

Ἡ μελιστάλαχτη «μαίρη γό-

ησα» ξεκαρδίζεται στα γέλοια :

— Χά, χά, χά!.. Χά, χά, χά!..

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΦΩΤΙΖΕΤΑΙ

Ὁ Ποκοπίκο ξεμακραίνει ἀρχε-
τά Κόβει ἓνα χορτόσχοινο. Σκαρ-
φαλώνει στὰ χαμηλά κλαδιά κά-
ποιου δέντρου. Παραμονεύει..

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς
φτάνει ἀλαφιασμένος ὁ «γαμ-
πρός». Ψάχνει νὰ τὸν βρεῖ. Νὰ
τὸν σκοτώσει.

Ὁ Ποκοπίκο ἀπ' τὸ κλαδί ποῦ
βρίσκεται τοῦ πετάει μιὰ θηλιά.
Τὸν πιάνει μὲ τὸ χορτόσχοινο
ἀπ' τὸ λαμὸ. Τὸν τραβάει μὲ
δύναμη. Τὸν ἀνασηκώνει λίγο.
Ἰσα νὰ μὴ πατάει κάτω στὴ
γῆ.

Ἀμέσως δένει στὸ δέντρο τὴν
ἄλλη ἄκρη τοῦ σχοινοῦ. Πη-
δάει κάτω. Στέκει ἀγέρωχος
μπροστὰ στὸν τρομαγμένο σωσία
του.

— Τὸ λοιπὸν, κύριε Ἀνθυλο-
κοπίκο, τί χαμπαράκια τώρα;

Ὁ ἄμοιρος τᾶχει χρειαστεῖ.
Κλαίει καὶ χτυπιέται. Φωνάζει
βραχνά:

— Θὰ πνιγῶ!.. Λῦσε με γρή-
γορα! Ἐγὼ δὲν φταίω ὁ φου-
καράς. Θὰ στὰ πῶ ὅλα! Θὰ
στὰ ἐξηγήσω!..

Ὁ Ποκοπίκο δὲν εἶναι κουτός:

— Ὅχι, λεβέντη μου! Πρῶτα
θὰ μοῦ τὰ πεῖς ὅλα. Ὑστερα
θὰ σὲ λύσω...

— Ἀιάν! Αὐτήσουμε! Θὰ
πνιγῶ!

— Δὲν πειράζει. Μὴ φοβᾶσαι.
Καὶ πνιγμένος νὰ εἶσαι, θὰ σὲ
λύσω!..

Ὁ σωσίας τοῦ τὰ δίνει χαρτί
καὶ καλαμάρι:

— Ἡ Χουχοῦ! Αὐτὸ τὸ φρου-

κωμένο τουλούμι τὰ φταίει ὅ-
λα!.. Μὲ λένε Γιασάν! Πρὶν
ἀπὸ λίγες μέρες ἔτυχε νὰ περά-
σει ἀπ' τὸ χωριό μου. Μόλις μὲ
εἶδε, ξετρελλάθηκε ἀπ' τὴ χαρὰ
της. «Μοιάζεις μὲ τὸν μνηστήρ
μου, μοῦ λέει. Θέλω νὰ τὸν κά-
νω νὰ ξηλέψει. Νὰ πάρει τὴν
ἀπόφαση νὰ μὲ παντρευτεῖ. Ἄν
μὲ βοηθήσεις, θὰ σοῦ δώσω ὅ-
σες λίρες θέλεις...»

Ἐγὼ δέχτηκα. Τὶ εἶχα νὰ
χάσω;! Συμφωνήσαμε νὰ μοῦ
δώσει εἴκοσι λίρες. Ἐτοί εἴφυγε
χαρούμενη!..

Τὴν ἄλλη μέρα ξανάρχεται.
Μοῦ φέρνει τὶς λίρες. Μοῦ φέρ-
νει κι' ἓνα παντελονάκι σὰν τὸ
δικό σου. Νά, αὐτὸ ποῦ φοράω!
Ἀμέσως μὲ παίρνει μαζί της.
Κατεβαίνουμε στὸ μεγάλο λι-
μάνι.

Ἐκεῖ βρίσκουμ' ἓνα σιδερά.
Τὸν πληρώνει. Τῆς φτιάχνει τὴ
σπασμένη κατζίρα μου. Τὴν ἀ-
φήνουμε μιὰ μέρα στὸ νερό γιὰ
νὰ σκουριάσει...

Τέλος γυρίζουμε πίσω. Μοῦ
λέει νὰ ρθῶ σήμερα τὸ πρωὶ
στὸ δέντρο ποῦ μένετε. Νὰ κά-
νω πὼς εἶμαι γαμπρός. Πὼς
ἦρθα ἀπ' τὸ χωριό μου νὰ τὴν
πάρω. Νὰ παντρευτοῦμε!.. Αὐ-
τὴ μοῦκανε μάθημα. Μ' ἔμαθε
νὰ μιλάω σὰν καὶ σένα!

Ὅμως μοῦπε καὶ κατὶ ἄλλο:
Ἄν πιαστοῦμε στὰ χέρια, νὰ μὴ
σὲ χτυπήσω. Γιατὶ σ' ἀγαπάει
πολύ!.. Μονάχα μιὰ μικρὴ λα-
χτάρα ἤθελε νὰ σοῦ κάνει. Ὅχι
κακό!

Ὁ Ποκοπίκο λύνει τώρα τὸ
σωσία του. Τὸν κατεβάζει
ἀπ' τὴν κρεμμάλα. Τὸν κυττά-
ζει μὲ προσοχή...

① TAPZAN

ΣΗΜ. Το χέρι με τό
μαχαίρι, μπορείτε να
το συνδέσετε και να
κινείται με δεύτερο
ξύλο, ή να το κολλή-
σετε στον κορμό της
φιγούρας, και να μέ-
νει ακίνητο.

Περιοδικόν "ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ".
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

Εἶναι ὀλβίδιος μ' αὐτόν. Νομίζει πὼς κυττάζεται σὲ καθρέφτη. Καρμυὰ διαφορὰ δὲν ὑπάρχει στὴ σωματικῇ τους διάπλαση.

Μονάχα τὸ παντελονάκι τοῦ «γαμπροῦ» εἶναι καινούργιο. Κι' ἡ χατζάρα του ὅχι τόσο καλὰ σκουριασμένη.

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ τὴν παίρνει. Τὸν διατάζει :

— Βγάλε τὸ παντελόνι σου.

Ὁ «γαμπρός» ξεροζοκινίζει. Ντροπέται.

Ὁ νάνος σηκώνει τώρα καὶ τὶς δυὸ χατζάρες μαζί. Στριγγλίζει ἄγρια :

— Βγάλτο ! Θὰ σὲ σφάζω... ντοῦμπλεξ !

Ὁ ἄμμοιρος σωσίας δὲν μπορεῖ νὰ κάνει διαφορετικά. Βγάζει τὸ τομαρένιο παντελονάκι του.

Ὁ Ποκοπίκο τὸ παίρνει. Βγάζει τὸ δικό του. Φοράει ἐκεῖνο.

Νὰ ὅμως ! Στὴν κρυφὴ τσέπη τοῦ καινούριου παντελονιοῦ, νοιώθει κάποιον βάρος. Χώνει περιέργως τὸ χέρι. Εἶναι οἱ εἰκοσι λίρες. Αὐτὲς ποὺ ἡ Χουχού εἶχε δώσει στὸ «γαμπρό». Μουρμουρίζει ἱκανοποιημένος :

— Καλὲς εἶναι κι' αὐτὲς !

Τέλος, δίδχει τὸ σωσία του μὲ ὀλόγυμνα πισινά :

— Δρόμο τώρα «Γαμπρέ !» Τράβα στὸ χωριό σου νὰ γίνεις ... φωτογράφος !

Ὁ ἄμμοιρος φεύγει σὰν βρεμμένη γάτα.

Ὁ Ποκοπίκο κάτι θυμάται. Τὸν σταματᾷ :

— Κι' ἄκου δῶ... Κύτταξε νὰ πεθάνεις γρήγορα ! Θέλω νὰ εἶμαι... μοναχογιὸς στὴ Ζούγλα !

Ἀντιλαβοῦ ;

Ὁ σωσίας φεύγει φοβισμένος. Χάνεται στὶς πυκνὲς φυλλωσιές τῆς ἄγριας περιοχῆς.

ΦΑΡΣΑ ΣΤΗ ΦΑΡΣΑ

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» παίρνει τώρα τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Πρὶν φτάσει στὸ θεόρατο δέντρο, παρατάει κάπου τὴ δική του χατζάρα. Κρατᾷ τὴν καινούρια τοῦ «Γαμπροῦ». Ἀφήνει καὶ τὸ παλιό του τομαρένιο παντελονάκι.

Κάνει καὶ μιὰ πρόχειρη ἐπιθεώρηση στὸ παντελονάκι ποὺ φοράει. Εἶναι καινούριο. Ἐχει διαφορὰ ἀπ' τ' ἄλλο ποὺ φοροῦσε.

Ἔτσι φτάνει στὴ «Στοᾶ» του. Ἡ Χουχού τὸν βλέπει ἀπὸ μακριά. Ξεκαρδίζεται στὰ γέλια. Τοῦ φωνάζει :

— Τὴν ἐπαθες, χουσό μου ! Τὴν ἐπαθες σὰν ἀγράμματος ! Ὁ «γαμπρός» ἦταν ψεύτικος ! Σὲ ξεγέλασα !

Ὁ Ποκοπίκο βάζει σ' ἐνέργεια μιὰ σατανικὴ φάρσα : Στέκει βαρὺς. Θλιμμένος ! Πετᾷ τὴ χατζάρα στὰ πόδια τῆς :

— Πάρτη, καζούργα ! Ἐσὺ μ' ἐκανε φονιά. Σκότωσα τὸν ἄμμοιρο Ποκοπίκο ! Ἀλίμονο ! Μοιάζαμε τόσο πολὺ ! Ποιὸς ξέρει. Μπορεῖ νάτανε κι' ἀδερφός μου !

Ἡ Χουχού νοιώθει ἀφάνταστη φρίκη !

Ρίχνει μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ τομαρένιο παντελονάκι ποὺ φοράει. Τ' ἀναγνωρίζει : Εἶναι τὸ καινούριο. Κυττάζει κατ' ὄψαν τὴ χατζάρα ποὺ βόισκεται κάτω : Εἶναι ἐκεῖνη ποῦ πῆρε ὁ σιδεράς.

Πέρα στὸ μεγάλο λιμάνι...

Ἡ ἄμοιρη πυγμαία τᾶχει χάσει. Ρωτᾷ με τρόμο :

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν ὁ Ποκοπίκο ; Εἶσαι ὁ Γιασάν ;!

Ὁ διαβολεμένος νάνος παίζει καλὰ τὸ παιχίδι του. Βγάζει τὶς εἴκοσι λίρες. Τὶς πετάει κάτω μ' ἀνδία :

— Πᾶρε καὶ τὸ χρυσάφι σου!.. Λετὸ μ' ἔκανε δολοφόνο!..

Ἡ Χουχού πάει νὰ τρελλαθεῖ :

— Κακοῦργε !.. Σκότωσες λοιπὸν τὸν Ποκοπίκο μου ; Τὸν « Ἀντρακλά » μου ;

Ἐκεῖνος χαμηλώνει σὰν ἔνοχος τὸ κεφάλι. Μουρμουρίζει :

— Ἀλίμονο ! Δὲν μποροῦσε νὰ γίνε ἀλλοιῶς ! Χύθηκε νὰ μὲ σφάζει Πρόλαβα μὲ τὴ χατζάρα μου. Τοῦδωσα μιὰ στὸ κεφάλι. Τοῦ τάνοιξα στὰ δυό!..

Ἡ «μαύρη γόησσα» τὸν πιστεῖν. Ἀρχίζει νὰ κλαίει. Νὰ χτυπιέται. Νὰ ξεριζώνει τὸ τσουλούφι της.

— Ποῦ ; Ποῦ γίνηκε τὸ κακό ; Ποῦ βρίζεται τ' ἀγόρι μου !

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Πέρα!.. Στὴ μεγάλη χαράδρα!.. Ἐκεῖ θὰ τὸν βρεῖς!..

Ἡ Χουχού δὲν περιμένει ν' ἀκούσει τίποτ' ἄλλο. Κάνει νὰ ξεκινήσει. Νὰ τρέξει σὰν τρελλή... Νὰ βρεῖ τὸ κουφάρι τοῦ ἀγαπημένου της.

Ὁ νάνος τὴν πιάνει ἀπ' τὸ χέρι. Τὴ συγκρατεῖ.

Τὸν ρωτᾷ παραξενεμένη :

— Τί θέλεις ; Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα κακοῦργε !.. Γιατί δὲν μ' ἀφήνεις νὰ τρέξω στὸ χρυσὸ μου ;

Τῆς ἀποκρίνεται σοβαρά :

— Ἀκουσέ με, Χουχού!..

Γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή πού σέ εἶδα, ἡ καρδιά μου σηκώθηκε στὰ πσινά της ποδιάρια ! Σέ ἀγαπῶ ἀγρίως ! Παράτησε τώρα τὸν Ποκοπίκο σου ! Οἱ ξωντανοὶ μὲ τοὺς ξωντανούς. Κι' οἱ πεθαμένοι μὲ τοὺς πεθαμένους !.. Ἐλὰ νὰ παντρευτοῦμε τὰ δυό μας. Νὰ ζήσουμε σὰν πισουνάκια !..

Ἡ «μαύρη γόησσα» τὸν σπρώχνει :

— Ὄχι ! Ποτὲ δὲν θὰ ἀπατήσω τὸ .. μακαρίτη μου !

Κάνει πάλι νὰ ξεκινήσει.

Ὁ Ποκοπίκο τὴ συγκρατεῖ γιὰ δευτέρη φορὰ :

— Στάσου νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ τελευταῖο. Ἄμα τ' ἀκούσεις μπορεῖ ν' ἀλλάξεις γνώμη.

— Λέγε, λέγε γρήγορα !

Ὁ νάνος μουρμουρίζει :

— Ὁ Ποκοπίκο δὲν σ' ἀγαποῦσε...

Ἡ Χουχού διαμαρτύρεται :

— Μωρ' τί μᾶς λές ; Τὸ χρυσὸ μου ἦταν ξετρελλαμένο μετ' ἐμοῦ ! Μ' ἀγαποῦσε ἄνω ποταμῶν ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλάς συνεχίζει :

— Λάθος κάνεις !.. Ξέρεις τί εἶπε σὰν ξεψυχοῦσε ;

— Τί ;

— «Τί καλὰ πού μὲ παίρνει ὁ Χάρος ! . . . Ἔτσι θὰ γλυτώσω μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὴ Χουχού ! Ἀπ' αὐτὴ τὴν... περιμένη γουρούνα !

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία γίνεται ἔξω φρενῶν :

— Τρομάρα νὰ τοῦρθε τοῦ

Οἱ δύο Ποκοπίκαι ἐγάζουν τὰ τομαρένια παντελονάκια τους.

παληομασκαρά. Πού κακοχρόνο
νάχει! Θεὸς σχωρέσ' τὴν ψυχού-
λά του!

Ὅμως ἀμέσως ἀλλάζει γνώμη:

— Ὁχι! Ψέμματα μοῦ λές!
Τὸ Ποκοπικάκι μου μ' ἀγαποῦ-
σε! Μ' ἀγαποῦσε φριχτά!

Κάνει μιὰ γρήγορη κίνηση.
Ξεφεύγει ἀπ' τὸ πιάσιμο τοῦ
νάνου. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέ-
χει κατὰ τὴ μεγάλη χαράδρα.
Σὲ λίγες στιγμὲς χάνεται πίσω
ἀπ' τὴν καταπράσινη κι' ἀγρία
βλάστηση.

Ὁ Ποκοπικό ἀκούει ἀκόμα
τὰ σπαραχτικά ξεφωνητά της:

— Ἀγ, Ποκοπικάκι μου! Μ'
ἔκαψε ὁ φῶφος σου, μ' ἔκαψε!..

Ὁ διαβολεμένος νάνος μένει

τόρα μονάχος. Μὲ τὴ σειρά
του ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!.. Χά, χά, χά!:

Μουρμουρίζει ἐνθουσιασμένος.

— Ἀμ' τί νόμιζες, κυρά Χου-
χού! Μονάχα τοῦ λόγου σου ξέ-
ρεις νά κάνεις χαψόνια; Τρόβια
τόρα πέντ' ἕξι ὥρες ποδαρόδο-
μο, νά μάθεις! Χά, χά, χά!..

ΜΟΙΡΑΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ

Ἡ χαροκαμμένη γόησσα τρέ-
χει γὰ βορὴ τὸ .. πτώμα τ' ἀγα-
πημένου της.

Καὶ νά: Ξαφνικά καὶ παρά-
ξενο ἀντικρύζουν τὰ μάτια της.
Σταματάει ἀπότομα. Σκύβει στὴ
ρίζα κάποιου θεόρατου δέντρου.

Μιά σκουριασμένη χατζάρα κι'
ἓνα παλιὸ τομαρένιο παντελονάκι.

ζει βρίσκονται έξει. Τ' ἀναγνωρίζει. Εἶναι τοῦ Ποχοπίκου.

Τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια τῆς Χουχοῦς φωτίζονται παράξενα. Τώρα τὰ καταλαβαίνει ὅλα : Ὁ Ποχοπίκο πήρε τὴν καινούρια χατζάρα καὶ τὸ παντέλονα τοῦ σοσια. Καὶ τῆς παρασταίνει τὸ «γαμπρό».

Μουρμουρίζει ἔξω φρενῶν :

— Ἐννοια σου βρέ ! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσεις ἀκριβὰ !

Ἀμέσως γυρίζει. Τὸ βάζει πάλι στὰ πόδια. Φτάνει στὸ θεόρατο δέντρο τους. Σταματᾷ μπροστὰ στὸν Ποχοπίκο.

Ὁ νάνος τὴν κοιτάζει παραξενεμένος. Νομίζει πὼς τὸ κόλλο του ἔπιασε :

— Μπὰ ; Ἀνὴρ πῆγες νὰ πλάγεις τὸν ἀγαπημένο σου ; Μετάνιωσες : Γύρισες νὰ παντρευτοῦμε ;

Ἡ πυγμαία χαμηλώνει ντροπαλὰ τὰ μενεξεδένια τῆς βλέφαρα. Ψιθυρίζει γλυκά :

— Ναί. Γιασάν ! Δίκιο εἶχες ! Ὁ Ποχοπίκο δὲν μ' ἀγαποῦσε ! Μὰ οὔτε κ' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα. Ὅμως δὲν ἤθελα νὰ σοῦ φανερωθῶ ! Τώρα ὅμως ἄλλαξα γνώμη. Κατάλαβα τὸ λάθος μου ! Θὰ παντρευτῶ ἐσένα Γιασάν ! Μονάχα ἐσένα, χρυσό μου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Ποχοπίκο τὰ χάνει. Μουρμουρίζει ἀπὸ μέσα του :

— Ἀδερφέ μου, χάχα ! Τῷ χαφε πὼς εἶμαι ὁ «γομπρός» ! Τώρα πὼς ξεμπλέχουνε ;

Ἡ Χουχοῦ τὸν ἀγκαλιάζει. Τὸν φιλάει... κινηματογραφικὰ Ἀναστετάζει σπιραξικάρδια :

— Ἀμὰν γλύχα, χρυσό μου ! Ἀνώτερη ἀλ' τοῦ μακαρίτη !

Ὁ νάνος τὰ βρίσκει σκοῦρα. Πασχίζει νὰ ξεμπλέξει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῆς :

— Ἀσε με, μοῦρὴ Μαριζέλ ! Μενάνοωσα. Δὲν γουστᾶρω νὰ παντρεντῶ ! Θὰ ξαναγυρίσω στὸ... χωριό μου. Μὴ θέλεις νὰ με κοροϊδῇσεις. Ἐσύ ἀγαπᾷς τὸν Ποχοπίκο.

Ἡ «μαύρη γόησσα» τὸν πληρώνει μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα.

— Τί λές καλὲ ! Οἱ ζωντανοὶ μὲ τοὺς ζωντανούς. Κι' οἱ πεθαμένοι μὲ τοὺς πεθαμένους !

Ἀμέσως γάνει πὼς ἀφήνει τὸ μίσος τῆς νὰ ξεσπάσει.

— Ἐγὼ, χρυσό μου, μονάχα ἐσένα ἀγαπᾶω. Ὁ μακαρίτης ἦτανε ἓνα παλιογομπρόσκυλο ! Ἐνα ψοφιάρικο γαϊδούρι ! Ἐνας βρωμιομασκαράς ! Ἐνα οὐχαμερὸ σκουλίκι ! Ἐνα νεροκολόκνθο μὲ ποδάρια ! Ἐνα μουλάρι ξεσαμάρωτο !... Ἐνα ...

Ὁ Ποχοπίκο ἀκούει τὸν ἐξάψαλμο. Γίνεται μπαρούτι. Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὴ χατζάρα. Τὴ σηκώνει ἀπειλητικὰ. Μουρμουρίζει ἄγρια :

— "Άκουσ' ἐδῶ ! Γιά παύεις
νά βρίζεις τὸ «μακαρίτη», γιά
σοῦ θερίζω τὴν κεφάλαι ! Ἀντι-
λαβαίνεσαι ;

— Γιατί, χρυσό μου ;

— Καθότι ὁ «μακαρίτης» τυγ-
χάνω... τοῦ λόγου μου !

Ἡ Χουχού κάνει πῶς δὲν κα-
ταλαβαίνει. Ρωτάει ἀνήσυχη
τάχα :

— Μπά ;! Καὶ τὸ Γιασὼν τί

τὸν ἔκανες ; Τὸν σκότωσες κα-
κούργε ;

— Ὅχι. Τοῦβγαλα τὸ παντε-
λόني καὶ τὸν ἔστειλα γυμνὸ στὸ
χωριό του ! Μοῦπε πῶς ἐπειδὴ
εἶσαι ὡραία εἶναι ἀνάγκη νά
περάσεις ἀπὸ 'κεῖ..

Ἡ πυγμαία παραξενεύεται :

— Ἀλήθεια ; Τί νά μὲ κάνει,
καλέ ;

— Ὁ Ποκοπίκο τῆς τῆ σκάει!

— Νά σέ .. φωτογραφίσει !

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ : «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

“ Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο , ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἀριθ. Τεύχους 8

Τιμὴ Τεύχους Δρχ. 1000

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Γιὰ τὴ σύνταξη καὶ ἐκδοση : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93 β — ΑΘΗΝΑΙ

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση : **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪ ΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖα ΚΑΪ ΤΑΤΖΗ Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Τὴν ἐρχόμενη Τρίτη θὰ κυκλοφορήσει
τὸ 18^ο τεύχος τοῦ θρυλικοῦ Περιοδικοῦ

“ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ,”

μὲ τὴ συναρπαστικὴ καὶ καταπληκτικὴ
περιπέτεια :

“ΤΟ ΦΙΔΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ,”

ΣΗΜ. Στὸ τεύχος αὐτὸ ἡθὰ δημοσιευθοῦν οἱ
πολύσπαστες καλλιτεχνικῆς φιγούρες τῶν δυὸ
πολυκαταπληκτικῶν ἡρώων σας

Τοῦ ΠΟΚΟΠΙΚΟ καὶ τῆς ΧΟΥΧΟΥΣ

ΕΠΙΣΗΣ :

Τὴν ἄλλη Παρασκευὴ θὰ κυκλοφορήσει
ἡ ἑννάτη τευχάρια τοῦ **ΠΟΚΟΠΙΚΟ**

Μὲ τὴν ἐξωφρενικὴ καὶ ξεκαρδιστικὴ
φάρσα :

“Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΙΓΓΑΡΙΟΥ,”

ΣΗΜ. Στὸ τεύχος αὐτὸ θὰ δημοσιευτεῖ ἡ
καλλιτεχνικὴ καὶ πολύσπαστη φιγούρα τοῦ τρελ-
λοῦ καὶ τρομαχτικοῦ γοριλάνθρωπου

ΝΤΑΜΠΟΥΧ

Διαβάξτε ὅλοι τὸν

“ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ,”

καὶ τὸν «ΠΟΚΟΠΙΚΟ»

Εἶναι τὰ καλύτερα Ἑλληνικὰ ἀναγνώσματα.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ

τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ

᾽᾽ Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο ,

(Δέκα ἕξ αὐτοτελῆ τεύχη ποὺ θὰ δεθοῦν
σ' ἓνα τόμο)

- 1) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ
- 2) ΓΑΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΣΟΥΒΛΑ
- 3) ΑΝΤΡΑΚΛΑΣ ΑΥΣΘΕΟΡΑΤΟΣ
- 4) ΠΟΚΟΠΙΚΟΣ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ
- 5) Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
- 6) ΓΟΗΣ ΦΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
- 7) ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
- 8) ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ
- 9) Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ
- 10) ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ
- 11) ΚΥΝΗΓΟΣ ΑΓΡΙΩΝ ΚΟΝΙΚΛΩΝ
- 12) Η ΧΟΥΧΟΥ ΔΡΑΚΑΙΝΑ
- 13) ΤΟ ΜΠΑΛΛΟΝΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΙΛΑΣ
- 14) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ
- 15) Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ... ΧΑΝΟΣ
- 16) Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑΣ

ΣΗΜ. Παλαιὰ τεύχη πωλοῦνται στὸ Τυπογραφεῖο

ΚΑ·Ι·ΤΑΤΖΗ, Ἀναξαγόρα 20

(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)

Διαβάζετε τὸ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Εἶναι τὸ πῶς συναρπαστικὸ καὶ περιπε-
τειῶδες ἀνάγνωσμα ἀπὸ ὅλας τὰς
κυκλοφοροῦν

ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ Ἐξωτερικόν.
Γράμμενο ἀπὸ τὸν ἀγαπημένον σας
Συγγραφέα

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Ἡ ἄγρια καὶ παρθένα Ζούγκλα σ' ὅλο
τὸ τρομαχτικὸ τῆς μεγαλείου.

Ο "ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Εἶναι τὸ μοναδικὸ Περιοδικὸ
γιά Μικροὺς καὶ Μεγάλους.